

ת"פ 46570/07/17 - מדינת ישראל נגד אוהד בקר

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
ת"פ 46570-07-17 מדינת ישראל נ' בקר(עציר)

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אליהו ביתן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אוהד בקר (עציר)

הנאשם

גזר דין

כללי

1. בטרם שמיעת הראיות, הגיעו הצדדים להסדר טיעון במסגרתו הודה הנאשם בעובדות כתב האישום שהוגש נגדו, שאלה עיקריהן -
בתאריך 12.07.17 בסמוך לשעה 10:30 הגיע הנאשם אל סניף בנק "איגוד" שברחוב שדרות ירושלים 12 באשדוד, מצויד בפתק עליו כתוב בכתב ידו "זה שוד את הכסף מהר". הוא ניגש אל פקידת הקבלה ל.ש. (להלן: "המתלוננת") ומסר לה את הפתק. המתלוננת קראה את הפתק ומיד לאחר מכן מסרה לנאשם 32 שטרות של 200 ₪ ובסה"כ 6,400 ₪ (להלן: "הכסף"). הנאשם נטל את הכסף והלך. סמוך לאחר מכן הנאשם רכש בחלק מהכסף, אוכל, כרטיסי נסיעה לתל אביב, באר שבע ואילת, ו- 1500 דולר.
2. על יסוד הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום, כאמור, הוא הורשע בעבירה של שוד, לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין תשל"ז-1977.
3. במסגרת הסדר הטיעון המליצו הצדדים לבית המשפט להטיל על הנאשם, 18 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פיצוי למתלוננת בסך 2,500 ₪, פיצוי לבנק בסך 500 ₪, וקנס בסך 1,500 ₪.
4. התביעה טענה שהמאסר על תנאי שהוטל על הנאשם בת.פ. 36252-01-16 של בית-משפט השלום אילת הוא בר הפעלה, ושיש להפעילו ולקבוע שהנאשם ישא אותו במצטבר למאסר שיוטל עליו בתיק זה, וההגנה טענה שהמאסר על תנאי האמור אינו בר הפעלה.
5. ב"כ המאשימה ציינה כי הסדר הטיעון הושג בהליך גישור. טענה, כי מעשה הנאשם איננו מצוי

ברף הגבוה של סולם החומרה בעבירות השוד, שכן, לא ננקטה במהלכו אלימות פיזית או מילולית. וציינה, כי התביעה לקחה בחשבון את מדיניות הענישה במקרים דומים, את הודאת הנאשם כבר בשלב החקירה, ואת הסכמת הנאשם לפצות את המתלוננת.

אשר למאסר על תנאי, טענה, כי יש להפעילו ובמצטבר. הפנתה לפסק הדין בת.פ. 1208-05-14 בו נקבע כי יש לפרש את התנאי באופן מהותי ולא לפי סעיף העבירה.

הגישה את המרשם הפלילי של הנאשם ואת גזר הדין בת"פ 36252-01-16 של בית-משפט השלום אילת.

6. ב"כ הנאשם ציינה כי הנאשם יליד 1985, רווק. נולד באילת ולאחר מכן עבר להתגורר במרכז. מתפרנס מעבודות מזדמנות בבתי קפה כעובד בר. טענה כי הנאשם צבר חובות רבים לבנק. ציינה כי הנאשם הודה במעשהו כבר בחקירתו במשטרה ולקח אחריות מלאה. במהלך השוד הוא לא נקט באלימות. לחובתו שתי הרשעות קודמות, האחת על תקיפת אמו והשנייה בעבירת גניבה. עברו הפלילי אינו מכביד. עתרה לכבד את הסדר הטיעון.

אשר למאסר על תנאי, טענה, כי בנסיבות הוא אינו בר הפעלה. ביקשה לאפשר לנאשם לשלם את הקנס והפיצוי שיקבעו לו, בעוד זמן מה.

7. הנאשם התנצל על מעשיו.

8. סניפי בנק ומקומות דומים להם, המחזיקים סכומי כסף משמעותיים ופתוחים בפני הקהל הרחב, מועדים לפגיעה. כל אחד יכול להגיע לקרבת הפקיד המחזיק בכסף, לאיים עליו ולקבל ממנו כסף. העובדה היא שמעשי "שוד באמצעות פתק", הינם חזון נפרץ. משכך, דרושה הרתעה אפקטיבית, בין היתר בדרך של הטלת עונשי מאסר משמעותיים.

9. ובכל זאת, כמובן שישנן דרגות חומרה שונות בעבירת השוד, ושיש הבדל בין שוד אלים ותוקפני לשוד באמצעות פתק, שאינו כרוך באלימות או באיום קונקרטי.

10. בהתחשב במעשה הנאשם, בגילו, בהודאתו - במשטרה ובבית המשפט, בחרטה שהביע, בחסכון במשאבים הכרוכים בניהול המשפט, בייתור הצורך בהעדת המתלוננת ויתר עדי התביעה, בעברו הפלילי של הנאשם, שאינו חמור, ובעובדה שזהו מאסרו הראשון של הנאשם, הרי שהענישה המוצעת בהסדר הטיעון סבירה ויש לכבדה.

11. בתאריך 09.01.17, הנאשם הורשע בת"פ 36252-01-16 של בית-משפט השלום אילת, על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירת "תקיפה סתם" לפי סעיף 379 לחוק העונשין תשל"ז-1977. בית המשפט גזר עליו, בין היתר, 3 חודשי מאסר על תנאי, למשך שנתיים, "שלא יעבור על עבירה נוספת בה הורשע".

התביעה טוענת, כי עבירת השוד בה הורשע הנאשם כאן, מפעילה את המאסר על תנאי האמור.

אין בידי לקבל את הטענה.

נכון הוא שהפעלת מאסר על תנאי אינה מוגבלת לכך שהעבירה המפעילה תהיה על אותו סעיף אישום שנקבע כתנאי להפעלת המאסר המותנה, ושניתן להפעיל מאסר על תנאי גם כאשר סעיף האישום של העבירה המפעילה איננו זהה לסעיף האישום הכלול בתנאי ודי בכך שהעבירה המפעילה כוללת בחובה, מבחינה מהותית, את יסודות העבירה הקבועה בתנאי. כך למשל, עבירה של "סחיטה באיומים" תפעיל תנאי של עבירת "איומים", ועבירת "אינוס" תפעיל תנאי של "מעשה מגונה". (ראה ע"פ 7778/10 **אחמד שהאב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) מיום 29.5.11). אולם כאן, התנאי הוא על עבירת "תקיפה סתם" לפי סעיף 379 לחוק העונשין, הכוללת יסוד עובדתי של "תקיפה", המוגדרת כהפעלת כח כלפי גופו של אדם ומשמעה גרם מגע פיזי בגופו של אחר ללא הסכמתו (ראה יעקב קדמי "הדין בפלילים חוק העונשין- חלק שלישי" תשס"ו-2006 עמ 1513).

עבירת "שוד", לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, בה הורשע הנאשם, יכולה להשתכלל בשני אופנים, האחד, בביצוע מעשה אלימות בשעת מעשה או בתכוף לפניו או לאחריו, והשני, באיום לבצע מעשה אלימות בשעת מעשה או בתכוף לפניו או לאחריו.

בכתב האישום שבעובדותיו הודה הנאשם נאמר, שהנאשם נטל את הכסף בכוונה לשלול אותו מבעליו, ובשעת המעשה או בתכוף לפניו "**איים**" בכתב לבצע מעשה אלימות באדם...". התובעת עצמה נימקה את הסדר הטיעון המקל עם הנאשם בין היתר בכך ש"לא ננקטה כל אלימות פיזית או מילולית".

עולה איפוא, שעבירת השוד בה הורשע הנאשם, אינה כוללת מרכיב של תקיפה, וממילא היא אינה יכולה להפעיל תנאי של "תקיפה סתם", שנקבע לנאשם בגזר הדין הנ"ל.

12. נוכח כל האמור, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. 18 חודשי מאסר בפועל, מיום מעצרו.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירת אלימות שהיא פשע.

ג. פיצוי למתלוננת בסך 2,500 ₪.

ד. פיצוי לבנק בסך 500 ₪.

ה. קנס בסך 1,500 ₪ או 5 ימי מאסר תחתיו.

הקנס ישולם ב- 3 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.1.18. תשלום שלא ישולם במועדו יעמיד את כל יתרת הקנס לתשלום מיידי.

הפיצוי למתלוננת ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.1.18. תשלום שלא ישולם במועדו יעמיד את כל יתרת הסכום לתשלום מיידי.

הפיצוי לבנק ישולם בתשלום אחד, עד יום 1.6.18.

זכות ערעור בתוך 45 יום.

עמוד 3

ניתן היום, ד' כסלו תשע"ח, 22 נובמבר 2017, בהעדר הצדדים.